

"שלום לך הרב קובי לוי, שמי חיים בן דרור, אני רוצה לכתוב לך, ולספר על הבדידות. אני איש אלמן ובודד, שני בני עזבו את הארץ, ומלבד שיחות טלפון פה ושם אין לי עמם שום קשר. פעם בשנה או שנתיים הם מגיעים לארץ למספר ימים, כך שיוצא לי במשך ימים ושבועות וחודשים להישאר עם עצמי, מול התמונה של אשתי ז"ל התלויה בסלון, ועם המון זיכרונות עשירים על ימים טובים יותר. תראה, אני לא טיפוס נוסטלגי, ואין לי טענות כלפי אף אחד, אני מאמין בהשגחה הפרטית המעמידה כל אדם על מקומו בצורה מדוקדקת. מה שמוטל על כתפי, כאיש מבוגר, קצת חולה, זה לנצח את "הלבד". לא טוב היות האדם לבדו. אז כמו כל יהודי טוב, אני פותח את הבוקר בתפילה, קצת תהילים "חוק לישראל", אבל באיזשהו שלב בשעות הערב, יורד עלי ענן של גלמודיות, אולם בחסדי שמים, גם אותו אני מצליח לנצח. והנה לפניך סיפור מעניין, סיפור שאני מכיר ממקור ראשון.

"ובכן, באחת בערים המרכזיות בארץ, התגוררה אישה קשישה אחת בשם גברת שוורץ בבניין דירות גדול. גם היא, כמוני, נותרה לבדה מכל עמלה. בנותיה גרו רחוק, בעלה עזב לעולם שכולו טוב, ומה שנותר לה לעשות זה לסרוג ולהתגעגע. תחושת העיזבון הייתה קשה עליה. והנה גמלה החלטה בליבה: "אמכור את דירתי, ואעבור לגור סמוך לבנותי, אולי ארגיש פחות עזובה, פחות גלמודה."

חשבה ועשתה. כבר למחרת הזמינה גב' שוורץ שלט מאיר עיניים בגודל שני מטר על מטר, שהוצב הדוק באזיקונים על מרפסת ביתה הפונה לחזית, "דירה למכירה". שלט סטנדרטי, עם מספר טלפון בתחתיתו.

"השלט כמובן עשה את שלו. סוף סוף דירתה של הקשישה הייתה בשכונה איכותית בעיר מבוקשת בקומה שניה. הדירה הייתה בת ארבעה חדרים גדולים, צבועה לעילא ולעילא, מטבח גדול עם שני כיורים בשרי, חלבי, שני שירותים, שתי מקלחות, ומן הצד האחורי השתרע לו גן ציבורי גדול, ובו כר דשא ענק עם עצי נוי מרהיבים. במרכז הגן נדנדות ומגלשות, וצחוקם של ילדים מאושרים מתגלגל לו בכל הסביבה.

"וכך חלפו להם חודשיים שלושה, והשלט עדיין ניצב על כנו. הדירה של גב' שוורץ לא נמכרה. חצי שנה כבר מאחורינו, בעלי ענין רבים וטובים עולים ויורדים, אך משום מה העסק תקוע. דירתה של הגברת מבחינת איכותה, ומבחינת מיקומה צריכה הייתה להיחטף תוך שבועיים שלושה. אולם העסק עמד במקום קפוא לחלוטין. השלט כבר איבד מזוהרו, פה ושם התקלפה אות אחת או שתיים, אבל לעוברים ושבים היה ברור שהוא עדיין ניצב וצועק: יש פה דירה למכירה!!! בואו לקנות!!!

כך חלפו להן ארבע שנים, יום אחד, אחת משכנותיה של גב' שוורץ שהייתה סקרנית, החליטה להקיש אצלה בדרך, היא שמעה שהקשישה מעוניינת למכור ולעבור לעיר אחרת, אבל החידה מדוע הדירה לא נמכרה עדיין ניקרה במוחה ולא נתנה לה מנוח. האם המחיר גבוה או שמא יש פגם בדירה שמרחיק קליינטים? מעניין.

"ערב טוב שכנתי היקרה", גב' שוורץ כהרגלה האירה פניה לשכנתה הצעירה "במה אוכל לעזור לך?".

"תראי גב' שוורץ" אמרה השכנה "אני שמחה לך, שהשלט שלך ניצב ארבע שנים על עומדו, ודירתך עדיין לא נמכרה. חשבתי שאולי אוכל לעזור לך במכירה... מה בדיוק קורה?".

"את באמת רוצה לשמוע? אז שבי".

לאחר שהגישה לה כוס לימונדה ועוגיות תוצרת בית החלה הגב' שוורץ לספר מדוע הדירה עדיין לא נמכרה.

"ובכן שכנה יקרה, אני אישה כבת 80 ויותר, ומזה 10 שנים אלמנה. שתי בנותי מטופלות בילדים רבים וגרות בערים רחוקות. כשהרגשתי בריאה וחזקה, העדפתי שלא להטרידן כי תפקדתי היטב, אולם בשנים האחרונות, הבדידות כמעט ונצחה אותי, ולכן החלטתי למכור את דירתי, ולקנות דירה בסמוך לאחת מהן. לאחר שקבעתי את השלט התחילו להגיע קונים פוטנציאליים, ואני חייבת לומר לך בלי עין הרע, אנשים נפלאים, אחד אחד. אחרי סיור בדירה הם התיישבו בסלון, אני הגשתי להם פירות ועוגות, הכנתי קפה. הם סיפרו לי על עצמם ואני סיפרתי על עצמי. גיליתי עולמות נהדרים של בני אדם. בדרך כלל מגיעים לכאן זוגות צעירים, שכיסם לא מאפשר להם לרכוש את דירתי, אבל אני דואגת שהם יצאו מכאן מרוצים

החומרים פותחו על ידי צוות מדריכות לחינוך חברתי-ערכי במחוז החרדי:

אהובה רענן,
חיה קטרי,
עליזה קירזון,
שושי כץ

בשיתוף
מרכז פסגה חרדי
ירושלים.

מפתח הלב בשגרת הקורונה

ושמחים... לפעמים כשראיתי שמדובר באברך הכנסתי לו במעטפה 100 שקלים או יותר ותחבתי לו ליד. בקיצור, את לא תאמיני, הקונים הללו מילאו את חיי באור ובשמחה, עם חלקם אני בקשר טלפוני עד היום. לפני כשלוש שנים הגיע אלי יהודי נכבד, אמיד מאד עם מזוודה מלאה דולרים. גברת שוורץ שמעתי שאת מבקשת מחיר גבוה, אמר לי, "אני מוסיף לך על המחיר שלך עוד 10,000 דולר, בואי נספור את הכסף, ומחר נפקיד אותו בבנק. את הדירה הזו אני קונה לבתי הבכורה שבעזרת ה' תינשא בחודש הבא בשעה טובה. בואי נסגור עסקה"².

"לפתע הרגשתי שעולמי חרב עלי סיפרה הגברת שוורץ לשכנתה, הסחרחורת עמדה למוטט אותי. התיישבתי, ולאחר שנירגעתי אמרתי לאיש המכובד: תודה על נדיבותך... אבל דבר איתי בחודש הבא, אני מעדיפה בינתיים להישאר כאן.

"ואני עדיין כאן. וכנראה שאשאר כאן עד יום מותי, עם השלט הדהוי ועם הקליינטים הנחמדים שיבואו ויסיירו, וישתו קפה, וינעימו לי את זמני. ואגב אני מבקשת את סליחתם לפני שהם הולכים, על כך שבעצם אינני בשלה עדיין למכור את הדירה. והם לא יוצאים מכאן בלי להגיד לי שהם סולחים, ומבלי להודות לי שבעצם הנעמתי להם את זמנם... והם הנעימו את זמני". כך סיפרה הגב' שוורץ לשכנתה.

"ובכן מר לוי, לפני כשנתיים הגב' שוורץ נפטרה, ובצוואתה היא הורתה שדירתה בת ארבעת החדרים תעבור לרשות עמותה שתפעל להנעים את זמנם של קשישים ובודדים. הדירה הפכה בשעות היום למרכז תורני שוקק לבני הגיל המבוגר, ובשעות הערב פועל בו מוקד של מתנדבים צעירים וטובי לב, אשר עורכים ביקורי בית בבתי בודדים ומקדישים תשומת לב למי שמבקש.

"ואני, הרב לוי, אחד מן האנשים שנהנה מאד מן החסד של הדירה שלא נמכרה. ולא תאמיני, השלט עדיין ניצב על תילו באותה מרפסת, "דירה למכירה", ובכל פעם בדרכי הביתה אני מרים את ראשי אל-על, מביט בו וחושב, איך הגב' שוורץ זיכרונה לברכה, הצליחה להפוך שלט דהוי למפעל ענק של חסד"³.

שאלות תוך כדי הסיפור: ?

1. דירה כל כך טובה במקום כל כך טוב. לפי התנאים והנתונים שמתוארים כאן הדירה כבר היתה אמורה להימכר. מדוע אנשים לא קנו את הדירה הזו?
2. גב' שוורץ מנסה למכור את הדירה כבר ארבע שנים וכעת היא סוף סוף מקבלת הצעה כל כך טובה. האם היא מכרה את הדירה? מדוע?
3. כיצד האנשים שבסיפור פעלו כדי להפיג את הבדידות שלהם?

החומרים פותחו
על ידי צוות מדריכות
לחינוך חברתי-ערכי
במחוז החרדי:

אהובה רענן,
חיה קטרי,
עליזה קירזון,
שושי כץ

בשיתוף
מרכז פסגה חרדי
ירושלים.